

Moje dziecko jest niegrzeczne – I co dalej?

Kiedy i w jakich sytuacjach Wasze dziecko będzie potrzebowało pomocy psychologa? A może to Wy jako rodzice i wychowawcy pomocy powinniście uzyskać w pierwszej kolejności?

Wielu rodziców boryka się z problemem złego zachowania u swoich dzieci. Takie zachowanie może przejawiać się w domu – w stosunku do rodziców, rodzeństwa, w przedszkolu, potem szkole a także w środowisku rówieśniczym – np. na placu zabaw. Jest to zazwyczaj agresja słowna – używanie wulgarnego języka, „pyskowanie”, krzyki, brak szacunku dla osób dorosłych. Ponadto agresji słownej może także towarzyszyć agresja czynna wobec przedmiotów (niszczenie zabawek, niszczenie sprzętu domowego, niszczenie wyposażenia sali w przedszkolu), agresja wobec zwierząt (popychanie, kopanie, ciągnięcie za uszy czy ogon, zabijanie i znęcanie się nad małymi zwierzętami) bądź agresja skierowana na ludzi (zaczepianie, kopanie, gryzienie, rzucanie przedmiotami w osobę, bicie, plucie) i wiele innych.

Największym problemem rodziców jest to, że zazwyczaj zostają z tym problemem sami. Panie wychowawczynie z przedszkola dzwonią i proszą rodziców o zabranie dziecka do domu z przedszkola, bo jest niegrzeczne i nie dają sobie z nim rady i oczywiście oskarżają rodziców o złe wychowanie lub brak wychowania. Zostawiają przy tym rodziców samych z problemem, nie udzielając rady ani wsparcia. Rodzic, który czuje, że „nie daje już sobie rady” i „ma dość swojego dziecka”, zanim poprosi o profesjonalną pomoc musi sobie sam uświadomić wagę problemu i zwalczyć w sobie swoje blokady (nie pójść do psychologa, bo moje dziecko nie jest wariatem, jeśli pójść do psychologa będzie to znaczyło, że zły ze mnie rodzic, wstyd się przyznać że nie daję sobie rady z przedszkolakiem itd...).

Walka z własnymi złymi przekonaniami, stereotypami i uświadomienie sobie i nazwanie problemu jest początkiem drogi do sukcesu. Drugi krok to porada psychologiczna. Najpierw warto się do takiej wizyty przygotować – poprosić Panią z przedszkola o napisanie krótkiej opinii dla psychologa na temat dziecka, jak funkcjonuje w grupie, kiedy źle się zachowuje i jakie są to konkretne zachowania. My też przygotujmy sobie notatkę – często z wrażenia, ze stresu zapominamy o wielu ważnych kwestiach. Co raz częściej zdarza się, że rodzice przedstawiają w gabinecie psychologa nagrane na telefon komórkowy filmiki, które demonstrują negatywne zachowania.

Psycholog udzieli rodzicom szczegółowych wskazówek, ideałem jest jeśli możemy przekazać zalecenia także wychowawczynie w przedszkolu (np. w formie opinii od psychologa). Najczęściej zalecane metody postępowania to ujednolicenie i zmiana oddziaływań wychowawczych. Ujednolicenie czyli zgoda matki i ojca w zasadach – czego dziecku wolno a czego nie wolno. Zauważmy, jak często zdarza się, że np. chłopczyk wyrywa innemu dziecku zabawkę i matka go strofuje na co ojciec – dobrze niech umie walczyć o swoje! Brak konsekwencji i zgody pomiędzy oddziaływaniami wychowawczymi rodziców to najczęstszy błąd. Po drugie warto też dowiedzieć się jakie zasady i reguły panują w przedszkolu. Jeśli my w domu pozwalamy dziecku na takie zachowanie, które jest niedozwolone lub wręcz karane w przedszkolu sprawiamy tym wielką krzywdę.

Każdy rodzic i każde dziecko to indywidualne jednostki borykające się z innymi problemami. Jedna metoda, która świetnie skutkuje w jednym przypadku może zawieść w innym. Warto więc skorzystać z porady specjalisty odnośnie własnych metod wychowania i wspólnie znaleźć rozwiązanie problemu.

Autor: BeataDeszczak

Artykuł pobrano ze strony eioba.pl